

SALVADOR MACIP

Metge, investigador i escriptor

Ciències i lletres A Salvador Macip (Blanes, 1970) l'apassiona investigar, anar a l'arrel dels problemes per buscar la curació de la malaltia. I l'apassiona escriure: ha publicat onze llibres i té un blog molt actiu, Bloguejat.blogspot.com

“Retallar la investigació científica és molt perillós”

ELISENDA ROCA

És metòdic i inquiet. Escriu a la nit, quan la seva dona i el seu fill dormen. Diu que s'expressa millor escrivint que parlant. El 2011 ha publicat *Ullals* (La Galera), coescrita amb Salvador Roig, i *Milloringlix* (Bromera), amb Carles Roca-Font. Li acaben d'atorgar el premi Ictineu a la millor novel·la fantàstica en català per *El joc de Déu* (Bromera). Des del 2008 continua les seves investigacions de recerca sobre el càncer a la Universitat de Leicester, a Anglaterra.

Metge per tradició familiar?
Tot i ser la tercera generació de metges després del pare i de l'avi, ningú m'hi va obligar. Ja de petit tenia clar que ho volia ser. Quan era nano, no parava de fer experiments.

Vas donar algun ensurt a casa?
Sí, vaig cremar una taula, la vaig destrossar. I em van posar a fer experiments al safareig. “Intenta no cremar res”, em van dir. (Riu.) Sempre feia les reaccions que no estaven escrites al llibre d'instruccions del joc de ciència.

Com vas anar a parar a l'Hospital Mount Sinai de Nova York?
Vaig acabar la carrera de medicina però no volia veure pacients, suposo que per la meua terrible timidesa. Després de fer el doctorat a l'Hospital Clínic, vaig decidir fer un postdoctorat sobre el càncer, que és el que més m'interessava.

Per què?
És una de les malalties més importants, més sorprenents, més enigmàtiques i amb més impacte social. Vaig enviar sol·licituds als llocs més importants en investigació del càncer i em van acceptar al Mount Sinai. Hi vaig estar nou anys.

Però ara ets a Leicester, a Anglaterra.
Nova York és una ciutat molt intensa per viure-hi quan ets jove i no tens obligacions. Va arribar un moment que vam pensar tenir un fill i tornar a Europa. El meu fill naixia l'11 de setembre del 2007 i l'endemà em trucaven de la Universitat de Leicester per oferir-me dirigir el meu propi laboratori.

Cada cop som més longeus però sembla que el cervell no ens hi acompanya.
De què et serveix viure cent anys si el cervell no respon? A principis del segle XX l'esperança de vida era de quaranta anys i a finals de segle ja era de vuitanta. L'hem doblat en un segle gràcies al control de les infeccions. Ara patim malalties pròpies de la vellesa i d'haver vençut el límit que ens marcava la naturalesa. Si visquéssim 150 anys tots acabaríem patint algun tipus de càncer.

Tens menys probabilitats de patir un càncer si dus una vida saludable?
Sí. Però el càncer és un error genètic i per si sol també passa. Si volem viure més anys hem de solucionar el càncer, les demències senils i altres malalties degeneratives.

Veurem millores en la pròxima dècada?
Sí, però no la solució definitiva. El càncer passarà a ser una malaltia molt controlada i el nombre de morts serà més baix. Per exemple, el càncer de mama sí que tindrà solució perquè el sabem agafar a temps, hi ha tractaments específics i es pot controlar. La seva mortalitat ha baixat en picat en els últims vint anys. Avui, amb les citologies i la vacuna del papil·loma per al càncer de coll d'úter, aquests càncers aniran desapareixent. En canvi n'hi ha d'altres que costarà molt més combatre'ls.

Què n'opines de la tendència de no vacunar els infants?
Les vacunes són dels millors fàrmacs que s'han inventat, dels més efectius i amb menys complicacions secundàries. Juntament amb els antibiòtics, han aconseguit duplicar l'esperança de vida de la gent en l'últim segle, eradicant malalties com la verola. Des que aquest corrent, absurd i irresponsable, s'ha imposat hem vist com han tornat a ressorgir tota una sèrie de malalties. L'OMS deia que el 2010 el xarampió s'eradicaria pràcticament i ara està al nivell dels anys 80! A la zona metropolitana de Londres només vacunen un 50% dels nens. I això ho decideix gent informada i culta, pares que estan equivocats pensant que fan el bé als seus fills i és just al contrari. És un error, no es lògic, no té cap base científica.

Com veus la investigació científica al nostre país?
Hi ha molt bons equips de nivell internacional. El problema és que s'inverteix poc i que la inversió es concentra en pocs grups. I la ciència avança gràcies a tothom. És com un equip de futbol: Messi tot sol no marca cap gol, necessita tota la plantilla. Aquí el planter l'enviem fora i quan està preparat per jugar al primer equip no pot tornar, no hi ha lloc perquè l'ocupen tres estrelles. S'hauria de replantejar el suport a la ciència. Retallar la investigació és molt perillós. No pots dir: paro d'invertir durant un parell d'anys i al tercer any ja hi tornarem. Mataràs línies senceres d'investigació.

Segueixes escrivint?
Sempre escric. He acabat una novel·la juvenil i també un llibre de divulgació sobre l'impacte social dels avenços científics. Vull estimular la gent perquè prengui postures sobre diferents qüestions que ens afecten a tots.

El metge i escriptor Salvador Macip creu que no vacunar els infants és “absurd i irresponsable”. FERRAN FORNÉ

una persona

YOLANDA, LA PERSONA MÉS IMPORTANT A LA MEVA VIDA

un color

BLAU DEL MAR ENFADAT

un número

9